

SVEN HASSEL BLINDATELE MORȚII

Ediția a VI-a

Traducere de
CRISTINA MILOȘESCU

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrstă de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Marșială* și *Comisarul*.

NEMIRA

Cuprins

Noapte de iad	7
Furioso	26
Un foc de armă în noapte.....	36
Asasinat din rațiuni de stat.....	58
Cum ajunge Porta popă	76
Micuțul și Legionarul	85
Pasiune	96
Din nou pe Frontul de Est	103
Sărim în aer la ora 11.30.....	120
Bordel de campanie	131
Atacul blindatelor	142
Cuțite, baionete și lopeți	152
Cerkasî	165
Pe loc repaus.....	185
Moartea stă la pândă.....	196
Piure de cartofi cu slănină	230

În permisie la Berlin	237
Partizașul tru nameni si cărti	253
Micuțul este iertat de păcate	266
Ce meniu doriți?	293
O naștere	305
Fugari	325
Trăiască moartea!	347

Noapte de iad

*Urlă, șuieră, explodează!
Este focul care se pogoară din cer.*

Mamele strigă la Dumnezeu și se aruncă deasupra copiilor pentru a-i smulge din acest potop ucigaș.

Soldații uită ura ce le-a fost inoculată pentru a deveni salvatori. Împușcături, frică și panică, oamenii își ucid propriii conducători.

*Și de ce această nebunie? De ce aceste orori?
Asta-i dictatura, prietene.*

Cazarma era tăcută, sumbră și pustie, acoperită de mantia tristă a toamnei. Singuratici, pașii grei și monotonii ai santinelei răsunăra pe beton și se strecură pe culoare. Adunați în camera 27, jucam cărți.

- Douăzeci și patru, spuse Stege.
- Eu eram la rând, îmi dai voie?

– Douăzeci și nouă, replică Müller liniștit.

Respondește Rahat, spuse Porta.

– Patruzeci, continuă Bătrânul. Asta e, pomanagiule. N-ai să faci mai mult.

– Trebuia să-mi pută șmecheria voastră de la început, strigă Porta. Nu poți să joci corect cu bandiți ca voi! Ascultă bine, borâtură scărboasă, spun patruzeci și șase.

Bauer izbucni în râs:

– Micuțul meu Porta, dacă ai îndrăzneala să treci de patruzeci și opt, te cărpesc peste bot!

– Tacă-ți fleanca, unu! Doi, încă n-ai văzut nimic, sli-nosule. Poftim: patruzeci și nouă!

Un strigăt se auzi de afară:

– Alarmă! urlă cineva. Alarmă... Alarmă!

Șuieratul sirenei izbucni, la început, mai intens și apoi, mai slab. Înghițindu-și ultimele înjurături, Porta aruncă pe jos cărțile.

– Ah, gunoierii! Să întrerupă cea mai frumoasă partidă din ultima vreme!

Îmbrânci un recrut care împietrise.

– Mișcă-te, mămăligă! Vin avioanele. La adăpost și în viteză!

Cu gura căscată, recruții îl priveau cum răcnea.

– E un atac aerian? întrebă timid unul dintre ei.

– Crezi poate că-i un bal, sărman idiot! Nu fi trist! E doar un joc în care crăpi în văzduh! Parșivenie de război... Nu poți să-ți duci traiul liniștit...

Dezordinea era la apogeu. Toți se ciocneau alergând de colo până colo, se goleau dulapurile, bocancii grei răpăiau pe scări. Tânărăi, care încă nu aveau obișnuința alarmelor, se trântiră pe ciment cu roțile-n sus, înnebuniți de frică din cauza sirenelor, călcăti în picioare de camarazii lor care știau ce-i așteaptă. Peste câteva minute, ploaia de bombe avea să brăzdeze noaptea de smoală.

– Compania a 3-a, înainte!

– Plutonul 4, adunarea!

Vocea calmă a Bătrânlui răsună în întunericul pe care-l puteai săia cu cuțitul. Huruitul escadrilei se aprobia. Tunurile antiaeriene ale bateriilor Flak începură să latre. Deodată, o lumină albă, orbitoare sfâșie noaptea. O lumină strălucitoare care rămase suspendată pe cer ca un brad de Crăciun. Era o rachetă luminoasă; în câteva clipe, urmară bombele.

– Compania a 3-a, în adăpost! ordonă cu glas profund Edels, plutonierul-major.

Cele două sute de oameni ai companiei se rostogoliră în tranșeele-adăpost, în spatele valului de pământ. Niciunul nu voi să coboare în beciuri, toți preferarăm cerul deschis în locul unor capcane de șoareci.

Brusc, se dezlănțui infernul.

Se auzeau urlete printre mugetele monstruoase ale exploziilor. Sub covorul de bombe, orașul devenise sângeiu și incendiul extraordinar lumina până în tranșeele noastre. Lumea părea să se surpe sub ochii noștri, în timp ce torpile și bombe incendiare cădeau ca ploaia asupra orașului condamnat. Ce cuvinte ar putea descrie această noapte îngrozitoare? Fosforul curgea în valuri, acoperind totul cu flăcări. Pietrele, asfaltul, oamenii, arborii, chiar și sticla – toate ardeau.

Alte bombe explodară, alimentând fluviul de foc. Nu era alb, ca acela din furnale, ci purpuriu ca sâangele! Ascultați... Auziți-l pe diavol cum râde în acest infern ce-l întrece pe-al său... Alți brazi de Crăciun apărură, orbitori, în noapte. Bombardamentul se înteță, teroarea înghiți orașul, covor pe care dansul unui animal fantastic semăna moartea. Oamenii, ca viermii, căutau crăpăturile, cele mai mici fisuri pentru a-și salva viețile. Dar, sub luma strălucitoare, mai puteau doar să-și spună ultima rugăciune, căci urmau să moară sfâșiați, striviti, arși în creuzetul monstruos. Se agătau cu disperare de această viață pe care o iubeau, în ciuda războiului, a foamei, a privațiunilor, în ciuda terorii.

Ridicola baterie Flak din cazarmă lătra dezordonat spre bombardierele invizibile. Regulamentul ordona să tragi, deci trăgeau, convinși de un singur lucru: nicio fortăreață zburătoare nu va fi zgâriată.

Auzirăm de undeva un strigăt strident, neîntrerupt și o voce care plângea, chemând un infirmier. Câteva bombe loviseră unul dintre blocurile cazarmei.

– Trebuie să fie morți acolo, înăuntru! murmură Pluto, care se lungise pe fundul tranșeei, cu casca pe ochi. Sper să fie scârboșii de naziști.

– Nu-mi vine să cred că un aşa oraș poate să ardă! Îl întrerupse Müller, care se ridică și aruncă o privire oceanului de flăcări. Doamne, oare ce-o fi arzând în halul ăsta?

– Femei grase și slabe, bărbați costelivi și butoai de bere, copii și golani, fete frumoase, spuse Stege, ștergându-și fruntea asudată. O adunătură, ce mai!

– Da, copii, o să mergem să-i râcâim de pe ziduri, rosti grav Bătrânul, aprinzându-și vechea pipă cu căpăcel. Scârboasă muncă! Nu-mi place să văd puști pe jumătate arși.

– Nu te-ntreabă nimeni dacă-ți place. Nici pe noi, replică Stege. O să facem pe măcelarii și gata.

– Asta și suntem! rânji Pluto. Un abator afurisit, târfa asta de armată! Și la ce bun? La naiba, ca să îneveți meserie! O ucenicie ca oricare alta.

Se ridică, își scoase boneta și se înclină în fața camarazilor întinși pe taluz.

– Joseph Porta, soldat de rangul întâi, din mila Domnului, măcelar în armata lui Hitler, casap de profesie, incendiator și aducător de moarte.

– O nouă serie pentru infern! strigă Porta, lăsându-se să cadă în tranșee. În numele lui Iisus, amin!

Timp de trei ore, fără niciun minut de pauză, bombele loviră pământul, căzând din cerul de catifea. Încărcăturile de fosfor explodau, împroscând străzile și casele cu un clipocit sinistru, ploaie infernală, dans macabru al morții și al suferinței.

Bateria Flak tăcuse de mult. Fără îndoială, vânătorii noștri erau și ei în aer, dar uriașele bombardiere nu păreau stânjenite. Imensul val de foc acoperise orașul din toate părțile. Gara ardea într-o încâlceală de vagoane și de sine răsucite de mâna unui uriaș. Spitale și aziluri se surpau într-un uragan de flăcări și de sfârâmături, fosforul devora, în paturile lor, bolnavi care urlau, neputând să fugă. Cei amputați încercau să se ridice pentru a scăpa de văpaia care înghițea avidă ferestrele și ușile. Culoarele lungi deveniseră coșuri cu tirajul foarte bun.

Zidurile ignifuge, în spatele cărora oamenii gâfâiau înainte de a muri sufocați, crăpau ca sticla sub tonele de exploziv. O miasmă de carne arsă ajunsese până în tranșeea noastră și, între explozii, auzeam tipetele muribunzilor.

– Este mai îngrozitor decât tot ce-am văzut! spuse Bătrânul. Dacă scăpăm, o să rămânem într-o ureche. O să cer să plec din nou în linia-ntâi. Măcar acolo nu sunt

femei și copii de pus la frigare. Le doresc porcilor care au inventat toate astea să moară într-o baie de fosfor.

– Așteaptă ziua cea mare, șuieră Porta. Atunci o să-i poți părăi șoriciul lui Hermann! El le-a suflat englezilor șmecheria pe care ne-o trântesc acum!

Într-un târziu, alarma încetă. Fluierile și ordinele răsunăruă în cazarma luminată de incendiu. Ne îngrămadărăm spre camioane. Porta se cățără ca o pisică, motorul hârâi și, fără a mai aștepta ordine, vehiculul greu demără în trombă. Agătați de platformă, ne îngheșuărăm spre cabina șoferului; un locotenent de nouăsprezece ani strigă ceva, renunță și se aruncă spre camion, și zece brațe îl ridică. Gâfâind, întrebă dacă diavolul în persoană se află la volan, dar nu-i răspunse nimeni. Reușirăm cu greu să ne menținem în camionul care hurducăia nebunește și pe care Porta îl mâna cu viteză maximă printre craterele ce se căscau în sosea.

Străbătăm primele străzi în flăcări, pe care zăceau zdrobite sub surpături tramvaie și mașini. Cotirăm scurt pe un trotuar rămas întreg, printre copaci rupti ca niște chibrituri. Aproape de Erichstrasse ne oprirăm, căci locuințele distruse de proiectile blocau drumul ca un zid în fața căruia chiar și un tanc ar fi ezitat.

Sărind din camion, încercărăm să ne croim drum printre ruine cu lovitură de târnăcop, topor și sapă. Locotenentul Halter voia să ne organizeze, dar în zadar!

Nimeni nu-i dădea atenție, Bătrânul comanda. Ridicând din umeri, Tânărul ofițer nu mai insistă și, luând un târnacop, îl urmă pe soldatul care avea experiența frontului și care mânuia sapa cu aceeași îndemânare cu care mânuia o mitralieră în linia întâi.

Prin fumul acru și sufocant apăreau din toate părțile umbre îmbrăcate cu cârpe murdare, ale căror arsuri le mărturiseau suferințele. Femei, copii, tineri și bătrâni cu figurile împietrite, marcate de spaimă. În ochii lor se ctea nebunia. Cei mai mulți aveau părul complet ars, aşa că femeile nu se mai deosebeau de bărbați și mulți se înfășuraseră în saci uzi, cu speranța de a fi apărați de foc. O femeie strigă înnebunită:

– Criminali de război! Sunteți mulțumiți? Bărbatul meu, copiii mei... au fost arși! Fiți blestemați... blestemați!

Un bătrân o cuprinse pe după umeri, încercând să îndepărteze:

– Liniștește-te, Elena, și aşa e destulă suferință!

Dar ea se smuci și se aruncă asupra lui Pluto cu ghearele pregătite, ca o pisică. Uriașul docher o scutură puțin, apoi o dădu la o parte ca pe un copil. Femeia se prăbuși la pământ și se izbi cu capul de asfaltul încins, scoțând țipete nearticulare, care se pierdură în spatele nostru, în timp ce înaintam prin marea de ruine.

Un polițist fără cască, cu uniforma pe jumătate arsă, ne opri bâiguind:

– Casa de copii... Casa de copii...
– Ce spui? strigă Bătrânul enervat.
– Casa de copii... Casa de copii... continuă sergentul ca într-o litanie, pe același ton, agățându-se de Bătrânul.

Pluto se năpusti spre el și-i trase un pumn drept în față, cea mai bună metodă pentru calmarea celor cuprinși de nebunie. Si de această dată avu succes. Tremurând de spaimă, sergentul reuși să scoată câteva cuvinte coerente:

– Casa de copii... salvați copiii... sunt închiși acolo... eu îi păzeam... ard, ard... și țipă. Tipă, căpitane! Paznicul Poël raportează... ard...

– Făceai pe tine, acu' mai merge, prost bătrân! se răsti Porta, care-l prinsese pe om și-l scutura. Mișcă-te! Ce mai aștepți? Dumnezeule! Nu sunt căpitan, ci soldat de rangul întâi. Mișcă-te când îți spun!

Agentul rămăsese pe loc, înțepenit. Începu apoi să alerge în jurul nostru ca un smintit. Locotenentul Halter îl agăță:

– Ai înțeles? Mișcă... arată-ne unde este, și repede! Altfel te împușcăm!

Împinse Mauserul sub nasul sergentului pe jumătate nebun, ale cărui buze tremurau ca ale unui iepure, în timp ce lacrimi mari își scurgeau pe obrajii. Era doar un bătrân care ar fi ieșit de mult la pensie dacă n-ar fi fost războiul.

Pluto îl împinse cu brutalitate.

– Gata! Înainte, ucenic vrăjitor, și găsește drumul sau îți găuresc dovleacul!

Paznicul se cătina și tremura, alergând în fața coloanei, pe străzile distruse, pe care dansau flăcările. Peste tot, oameni întinși la pământ; mulți erau morți, alții muți, însăpațați, strigând de te furnica pe șira spinării. Într-un loc ce fusese probabil o intersecție, un copil alergă spre noi îngrozit, cu spume la gură.

– Sunt închiși în pivniță! Ajutați-mă să-i scot. Tata-i soldat ca și voi, e în permisie... Lieschen și-a pierdut un braț, Heinrich a fost înghițit de foc!

Müller ciufuli părul copilului.

– Ne întoarcem imediat, îi spuse el.

Instinctul ne spunea că ne așteaptă ceva și mai grav.

În fine, în fața unui morman de cărămizi, a trebuit să ne oprim. De-abia ne răsuciserăm spre agent pentru a-l întreba, că răsunară alte explozii. Într-o clipă eram la adăpost, binecuvântată fie experiența frontului!

– Se întoarce Tommy! strigă Porta.

Un zgomot metalic asurzitor, sfărâmături, bulgări de pământ și pietre șuierau pe deasupra. O răpăială căzu pe căștile noastre de oțel, dar n-o luarăm în seamă. Deodată, totul se opri...

– Bombe neexplodate, constată Bătrânul, ridicându-se.

Ne continuăm drumul cu agentul în frunte. Cu lovitură de târnăcop, descoperirăm un beci, un zid, apoi ajunserăm la ceva ce fusese, poate, o grădină în care un nebun

rupsese toți copacii. Flăcările dansau pe vreascuri și pe fiarele contorsionate. Agentul întinse degetul și murmură:

– Copiii sunt jos!

– În ce hal pute! exclamă Stege. Aici au căzut bombe cu fosfor.

Bătrânul privi în jur și se îndreptă spre ceea ce bănuia a fi scara beciului. Febrili, ne puserăm pe săpat, pe curățat, pe râcăit, dar nu ajunserăm nicăieri. Pentru fiecare cărămidă smulsă, cădeau alte zece, iar după un timp ne oprirăm epuizați. Müller ne spuse că ar trebui să încercăm să luăm legătura cu cei din pivniță, în cazul în care, printr-un miracol, ar mai fi rămas cineva viu. Îl privirăm pe agent, care se cătina de pe un picior pe celălalt cu o față de mort.

– Hei, *Schupo!*¹ strigă Porta. Ești sigur că-i aici? Oprește-te din bățăit și vino-ncoa! Hei, cap-sec! Mă auzi?

– Lasă-l în pace, spuse locotenentul. Nu mai poate. În orice caz, aici e o casă de copii. Scrie pe placă asta.

Urmând sfatul lui Müller, ne apucărăm să lovim în fundația casei, sperând într-un răspuns din interior. La capătul a ceea ce ni se păruse o eternitate, auzirăm câteva lovitură slabe. Lovirăm din nou cu un ciocan și

¹ Prescurtare de la *Schutzpolizei/Schutzpolizist* (polițai, polițist) – în lb. germ. în orig. (n. tr.).